

skaffe det en politisk Prestige i denne Sag. Og vi for vort Vedkommende indrømme ogsaa, at vi lægge den allerstørste Vægt paa det, det er en af de Ting, der gøre dette Forlig i saa høj Grad antageligt. Den Tanke, man oprindelig udkastede fra frikonservativ Side, at dette Overskud skulde udnyttes til ekstraordinær Afbetaling af Statsgælden, blev afvist fra vor Side. Der var ingen Anledning til at betale ekstra af paa Statsgælden, men som det senere er blevet modificeret i det foreliggende Forslag, er det efter vor Formening noget betydningsfuldt, derigennem styrkes jo hele Landets Stilling, ja, den faar fast Bund under Fødderne. Nu først kunne vi sige, Frugten af denne Samlings Lovgivningsarbejde er det, at Landets finansielle Stilling for en overskuelig Aarrække er stillet paa fast Bund. Naar vi fra vor Side have kunnet gaa med til den meget betydelige Forhøjelse af Formue- og Indkomstskatten — langt mere betydelig, end vi paa nogen Maade oprindelig havde tænkt os —, saa har Grunden dernæst ikke mindst været denne, at den direkte personlige Skattebyrde overhovedet er bleven formindsket ved de Indrømmelser, der ere skete fra Regeringspartiets Side, derigennem, at Kommunerne beholde Statstilskuddet, de 1,200,000 Kr., idet det jo er klart, at hvis dette var bortfaldet, maatte Kommunerne have opkrævet 1,200,000 Kr. i Kommuneskatter, som ogsaa ere personlige direkte Skatter, saaledes at den personlige direkte Skattebyrde som Helhed vilde være bleven forøget med dette Beløb.

Naar man staar umiddelbart foran et politisk Forlig, er det lidet klogt og hensynsfuldt fra de to Parters Side at fordybe sig i, om det nu er den ene eller den anden, der, som man udtrykker sig, har sejret. Det var vel saaledes, at ingen skulde have sejret. Vi for vort Vedkommende ere os bevidste at have givet store og væsentlige Indrømmelser og netop derigennem jævnet og banet Vejen til Opnaelse af det betydningsfulde Resultat, jeg har paapeget, Betyggelsen af Landets Finanser, og derigennem mene vi at have handlet i Overensstemmelse med det gode gamle Ord: Der kluge giebt nach, den kloge giver efter. Saaledes som jeg har tilladt mig at udtrykke mig offentlig: Det er ikke alene for en flygtende Fjende, men ogsaa for en imødekommende Modstander, man skal bygge en gylden Bro. Vi have forgyldt denne Bro med Formue- og Ind-

komstskattens Guld. Det er aldrig klogt, selv om Situationen havde været saaledes, at man kunde have fordret en Canossagang, da at fordre af en tidligere politisk Modstander, at han skal gaa til Canossa. Man skal sørge for, ligesom Scipio vilde det, at gaa sammen til Kapitolium for i Forening at takke Guderne. Men det betydningsfulde, der fra vor Side politisk er naaet, er dette, at det endelig er stillet klart, at Højre — det vil sige dem, vi repræsentere i Befolkningen, baade Landstingets Vælgere og ogsaa de Folketingsvælgere, der stemme paa os — er en jævnbyrdig Faktor overfor Regeringspartiet. Deri ligger der for os en betydningsfuld politisk Symbolik.

Maa jeg i Forbindelse dermed til Slut i dette Afsnit af min Tale lige nævne, at jeg ser, at „Sorø Amtstidende“ i Dag har en Række Interviews. Jeg er selv bleven interviewet og ved, i hvilken Hast man nedskriver saadant, og hvis man ikke har en klar og udmærket Haandskrift, kan man meget godt risikere, at der løber noget i Pennen, som ikke rigtig bliver forstaaet. Jeg antager, at der maa foreligge en saadan Misforstaaelse, naar „Sorø Amtstidende“ lægger den højtærede Konseilspræsident de Ord i Munden, at da Ministeriet med hele sit Partis Tilslutning havde stillet sit sidste Mæglingsforslag, „sluttede de Frikonservative og en Del af det øvrige Højre sig dertil“. Dette er nemlig fuldstændig forkert. Det vilde være en faktisk Urigtighed, og jeg tillader mig derfor at betvivle, at disse Ord skulde være brugte. Jeg maa i den historiske Sandheds Interesse gøre opmærksom paa, at det, der er sket, er, at Tilbudet er givet til Højre som saadant, og at de to Højregrupper, Landstingets og Folketingets, i et fælles Partimøde enstemmigt have vedtaget at modtage dette Tilbud med forskellige Ændringer, som man ogsaa fra Regeringens Side er gaaet ind paa. Om man af Courtoisie overfor det Parti, der stemmemæssigt set, i Tal, intet betyder og intet kunde betyde til at hjælpe Regeringen til at føre Forliget gennem Landstinget, nemlig de Frikonservative, ogsaa har forelagt dem Tilbudet, bliver en Ting for sig. Det under jeg gerne de Frikonservatives Parti, som sikkert har haft de ivrigste Ønsker om at komme til en Forstaaelse med Regeringen, men det vedkommer ikke Sagen. Det, der i den historiske Sandheds Navn maa slaas fast, er dette, at vi her staa overfor et Forlig, der